

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **KAMAX s.r.o.,** se sídlem Nudvojovice 1474, Turnov, zast. JUDr. Danielem Novotným, Ph.D., advokátem, se sídlem Valdštejnovo náměstí 76, Jičín, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje,** se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2015, č. j. KULK 65686/2015, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 8. 2016, č. j. 30 A 106/2015 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad v Turnově (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 16. 8. 2012, č. j. OŽP/12/1444/CED R29, předepsal žalobkyni odvod ve výši 50.707.617 Kč za trvalé odnětí půdy pro stavbu „Výstavba expedičního a logistického areálu – Kamax, Vesecko“. Uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně odvoláním, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 6. 12. 2012, č. j. KULK 58790/2012, OŽPZ 1303/2012, zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[2] Žalobce podal proti posledně uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Ten shledal žalobu částečně důvodnou a rozsudkem ze dne 28. 11. 2013, č. j. 31 A 4/2013 - 60, rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2012 zrušil. Krajský soud shledal důvodnou námitku žalobce, že byl zkrácen na svých procesních právech, jelikož mu nebylo umožněno seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Naopak neshledal důvodnou žalobní námitku týkající se

výkladu pojmu „negativní ovlivnění faktoru životního prostředí“. Dovodil totiž, že zákon nedává správnímu orgánu prostor pro uvážení, zda k negativnímu ovlivnění některého z faktorů životního prostředí uvedenému v části B přílohy zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále jen „zákon o ochraně zemědělského půdního fondu“ a „sazebník“) skutečně došlo či nikoliv. Pokud se faktor životního prostředí na odnímané půdě nachází, je vždy odnětím negativně ovlivněn.

[3] Žalovaný napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jež byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 9 As 42/2014 - 35, zamítnuta. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 28. 1. 2015, č. j. KULK 8977/2015, OŽPZ 1303/2012, zrušil rozhodnutí městského úřadu ze dne 16. 8. 2012 a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[4] Městský úřad na to dalším rozhodnutím ze dne 7. 7. 2015, č. j. OŽP/15/2234/JIA – R16, předepsal žalobkyni odvod ve výši 38.976.132 Kč za trvalé odnětí půdy o výměře 6,7791 ha ze zemědělského půdního fondu pro stavbu „Výstavba expedičního a logistického areálu – Kamax, Vesecko“. Proti citovanému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 9. 2015, č. j. KULK 65686/2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

II.

[5] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud nepřisvědčil stěžejní námitce žalobkyně, podle níž se měly správní orgány zabývat tím, zda záborem zemědělské půdy skutečně dojde k negativnímu ovlivnění některého faktoru životního prostředí či nikoli, a teprve na základě této úvahy popřípadě vypočtenou sumu odvodu za trvalé odnětí půdy navýšit užitím koeficientu ekologické váhy vlivu (dále též „koeficient ekologického ovlivnění“) ve smyslu části B sazebníku. Podle krajského soudu jsou správní orgány povinny koeficientem ekologického ovlivnění výši odvodů násobit vždy, když zjistí, že se v ploše, z níž dochází k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, nachází některý z faktorů životního prostředí uvedený v části B sazebníku. Vyloučil tak možnost správního uvážení o tom, zda odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu skutečně dojde k negativnímu ovlivnění faktoru životního prostředí či nikoli.

III.

[6] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhla napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatelka namítala, že správní orgány i krajský soud nesprávně vyložily zákon, pokud jde o otázku negativního ovlivnění faktorů životního prostředí. Závěry krajského soudu podle stěžovatelky odporují systematickému výkladu předpisů zabývajících se ochranou životního prostředí a jsou rovněž v rozporu s účelem zákona o ochraně zemědělského půdního fondu. Stěžovatelka měla za to, že v současnosti již není účelem zákona o ochraně půdního fondu ochrana rozlohy půdního fondu. Důraz podle ní tedy není kladen na kvantitativní hledisko ochrany, ale na hledisko kvalitativní. To směřuje k

zajištění hospodaření s půdním fondem ku prospěchu všech složek životního prostředí i člověka a souvisí se zajištěním trvale udržitelného rozvoje.

[8] Podle názoru stěžovatelky se zvláštní kvalita odnímané půdy promítá do tříd ochrany půdy určených vyhláškou Ministerstva životního prostředí č. 48/2011 Sb., o stanovení tříd ochrany, dle nichž se při výpočtu výše odvodů za odnětí půdy násobí příslušným koeficientem dle části D sazebníku. Již tento koeficient při stanovení výše odvodů dostatečně zohledňuje kvalitativní vlastnosti odnímané půdy.

[9] Faktory vyjmenované v části B sazebníku (v nyní projednávané věci jde o faktor přirozené akumulace podzemních a povrchových vod) jistě mohou být odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu negativně ovlivněny. Stěžovatelka je však toho názoru, že správní orgány jsou povinny v každém jednotlivém případě posoudit, zda odnětím půdy skutečně dojde k negativnímu ovlivnění některého z faktorů životního prostředí vyjmenovaných v části B sazebníku či nikoli, a podle toho stanovit výši odvodů vynásobením koeficientem ekologického ovlivnění či nikoli. K tomu stěžovatelka poukázala na část D sazebníku, bod druhý, podle nějž zpracovatel výpočtů odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu *„[z]jistí, bude-li odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu negativně ovlivněn některý z faktorů životního prostředí, vyjmenovaných v části B, a v návaznosti na to určí odpovídající ekologickou váhu tohoto ovlivnění (...)“* Z posledně uvedeného podle stěžovatelky vyplývá, že skutečnost, zda má být výše odvodů za odnětí půdy v nyní projednávané věci vynásobena koeficientem ekologického ovlivnění 10, závisí na správním uvážení správních orgánů. Ty mají povinnost zjišťovat, zda odnětím půdy skutečně dojde k negativnímu ovlivnění faktoru životního prostředí nacházejícího se na odnímané půdě (zde chráněná oblast přirozené akumulace podzemních a povrchových vod).

[10] Stěžovatelka nesouhlasila s argumentem krajského soudu, podle nějž je správní uvážení o negativním ovlivnění faktoru životního prostředí vyloučeno již proto, že právní úprava stanovuje koeficient ekologického ovlivnění pevnou cifrou, nikoli rozpětím hodnot, v rámci nichž by mohl správní orgán o míře negativního ovlivnění uvažovat. Podle stěžovatelky pevná cifra není překážkou toho, aby správní orgán uvážil, zda odnětím půdy bude skutečně docházet k negativnímu ovlivnění faktoru životního prostředí nacházejícího se na odnímané ploše či nikoli. Teprve v návaznosti na tuto úvahu by správní orgán výši odvodu koeficientem ekologického ovlivnění vynásobil či nikoli.

[11] V této souvislosti stěžovatelka odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2013, č. j. 8 Ca 174/2009 - 64, který se podle ní touto otázkou již zabýval.

[12] Stejně jako v žalobě stěžovatelka argumentovala, že v případě nejasností je třeba vykládat zákon ve prospěch subjektu soukromého práva, tedy v její prospěch. K tomu zmínila nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02.

[13] Stěžovatelka poukázala také na skutečnost, že v rámci správního řízení na žádost městského úřadu nechala vyhotovit odborné vyjádření k vlivu záměru na hydrogeologické a odtokové poměry v území. Z něj vyplynulo, že jejím stavebním záměrem nemohou být hydrogeologické a odtokové poměry negativně ovlivněny. Ba naopak je v odborném

vyjádření uvedeno, že realizace stěžovatelčina záměru může hydrogeologické a odtokové poměry v území ovlivnit pozitivně. Za této situace, jelikož správní orgány odmítly uvedené odborné vyjádření zohlednit, považovala stěžovatelka za nesmyslné závěry správních orgánů i krajského soudu o tom, že odnětím půdy dojde k negativnímu ovlivnění hydrogeologických a odtokových poměrů v území.

[14] Nadto zdůraznila, že k negativnímu ovlivnění faktoru životního prostřední může dojít teprve realizací záměru v území, nikoli již samotným odnětím půdy, jak tvrdí správní orgány.

IV.

[15] Ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl žalovaný kasační stížnost zamítnout. Námitku negativního ovlivnění faktoru životního prostředí podle žalovaného správně posoudil krajský soud již v rozsudku ze dne 28. 11. 2013, č. j. 31 A 4/2013 - 60. Žalovaný se s výkladem krajského soudu ve vztahu k pojmu negativní ovlivnění faktoru životního prostředí ztotožnil a označil jej za jediný možný.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Předmětem sporu je mezi účastníky otázka, zda k navýšení odvodu za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu (resp. k vynásobení koeficientem ekologického ovlivnění) má dojít vždy, když se na půdě odnímané ze zemědělského půdního fondu nachází některý z faktorů životního prostředí vyjmenovaný v části B sazebníku, nebo zda má správní orgán k navýšení odvodu přistoupit pouze tehdy, bude-li odnětím půdy tento faktor skutečně negativně ovlivněn. Takové faktické negativní ovlivnění by pak byl správní orgán povinen zkoumat v rámci správního řízení.

[19] Zákon o ochraně půdního fondu v § 11 odst. 1 stanoví, že *„[o]soba, které svědčí oprávnění k záměru, pro který byl vydán souhlas s odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, je povinna za odňatou zemědělskou půdu zaplatit odvod ve výši stanovené podle přílohy k tomuto zákonu.“* Podle odstavce 2 téhož ustanovení *„[o] výši odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu rozhodne orgán ochrany zemědělského půdního fondu podle přílohy k tomuto zákonu po zahájení realizace záměru. (...)“*

[20] Podle znění části D, bodu 2 sazebníku *„[z]pracovatel výpočtů odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu zjistí, bude-li odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu negativně ovlivněn některý z faktorů životního prostředí, vyjmenovaných v části B, a v návaznosti na to určí odpovídající ekologickou váhu tohoto ovlivnění. V případech, že bude ovlivněno více faktorů životního prostředí, uplatní se nejvyšší určená ekologická váha vlivu. (...)“*

[21] V nyní projednávané věci správní orgány zjistily, že se na plochách půdy odnímané ze zemědělského půdního fondu za účelem realizace stavebního záměru nachází faktor životního prostředí ze skupiny faktorů B, části B sazebníku; jedná se konkrétně o chráněnou oblast přirozené akumulace podzemních a povrchových vod. Pro uvedenou skupinu faktorů B je stanoven koeficient ekologického ovlivnění 10. Správní orgány proto při výpočtu odvodu za odnětí půdy vynásobily jeho výši tímto koeficientem a předepsaly stěžovatelce odvod za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu ve výši 38.976.132 Kč.

[22] Lze přisvědčit stěžovatelce, že za použití pouhého jazykového výkladu části D, bodu 2 sazebníku provedeného zcela izolovaně od ostatních částí zákona o ochraně zemědělského půdního fondu a jeho přílohy (sazebníku) by bylo možné dospět k závěru, že správní orgán má zjišťovat, zda bude některý z faktorů životního prostředí skutečně negativně ovlivněn odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu. K takovému výkladu svádí zejména zákonodárcem použitá formulace *„zpracovatel výpočtů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu zjistí (...)“*(viz část D, bod 2 sazebníku – *zvýrazněno Nejvyšším správním soudem*). Nelze však v této souvislosti odhlédnout od dalších částí sazebníku; jeho část B je nazvána *„[f]aktory životního prostředí, které budou negativně ovlivněny odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu a ekologické váhy těchto vlivů“*. Z ní lze opět za použití pouze jazykového výkladu izolovaně od ostatních částí sazebníku dospět k závěru přesně opačnému, a to že úmyslem zákonodárce bylo vyjmenovat v části B sazebníku faktory životního prostředí, které budou odnětím půdy negativně ovlivněny vždy, když se budou v plochách odnímané půdy vyskytovat, a to bez dalšího.

[23] Nejvyšší správní soud s ohledem na nastíněné dva v úvahu přicházející závěry plynoucí z jazykového výkladu příslušných ustanovení sazebníku přisvědčil krajskému soudu v tom směru, že pro posouzení stěžovatelem nastolené právní otázky jazykový výklad nepostačí. Totéž ostatně opakovaně zdůrazňuje ve své judikatuře i Ústavní soud, podle nějž *„naprosto neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace vycházející pouze z jeho jazykového výkladu. Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.)“* (viz nález Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09 a další odkazy v něm uvedené).

[24] Krajský soud v nyní projednávané věci při posuzování sporné otázky přiléhavě využil systematického výkladu ustanovení týkajících se odvodu za odnětí půdy s ohledem na ovlivnění faktorů životního prostředí. Dospěl k závěru, že je *„třeba zohlednit kontext a číst bod 2 části D Sazebníku v souvislostech celého Sazebníku.“* Při výkladu sporných částí sazebníku totiž dále poukázal i na jeho část E, v níž jsou zakotvena východiska (tj. v podstatě zdroje informací) ke zjišťování údajů potřebných pro výpočet odvodů: *„Faktory životního prostředí, které budou negativně ovlivněny odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu, se zjistí například z mapové a spisové dokumentace k vyhlášení národních parků, chráněných krajinných oblastí, přírodních rezervací, přírodních památek, významných krajinných prvků, územních systémů ekologické stability, chráněných oblastí přirozené akumulace vod, ochranných pásem vodních zdrojů, ochranných pásem přírodních léčivých zdrojů a zdrojů přírodních minerálních vod, z územně plánovací dokumentace, z výsledků geologického průzkumu a z jiných účelových podkladů, popřípadě z účelového měření.“* Doplnil, že se jedná o demonstrativní výčet podkladů, z nichž má správní orgán vycházet při

zjišťování přítomnosti faktoru životního prostředí, který bude odnětím negativně ovlivněn. Z jejich charakteru (povahy) dovodil, že z nich má správní orgán zjišťovat pouhou přítomnost faktoru životního prostředí v odnímané ploše, nikoli jeho skutečné negativní ovlivnění odnětím půdy. S tímto závěrem krajského soudu se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Z uvedených podkladů (východisek) totiž skutečné negativní ovlivnění faktorů životního prostředí nelze shledat. V projednávané věci správní orgán využil z těchto demonstrativně vymezených východisek mapovou a spisovou dokumentaci k vyhlášení chráněných oblastí přirozené akumulace vod. Z ní mohl zjistit pouze to, zda se v území, jehož se odnětí půdy týká, nachází faktor životního prostředí (zde chráněná oblast přirozené akumulace podzemních a povrchových vod), nikoli však faktické ovlivnění faktoru životního prostředí.

[25] Krajský soud správně zdůraznil i skutečnost, že již charakter faktorů životního prostředí vyjmenovaných v části B sazebníku odráží jednotlivé *„zvláštní kvality odnímané půdy, jejichž význam zákonodárce kvalifikuje určením ekologické váhy vlivu.“* Z právní normy podle krajského soudu vyplývá úmysl zákonodárce stanovením zvýšeného odvodu za odnětí některých půd specifických vlastností, na nichž se nachází faktor životního prostředí, ocenit vyšší hodnotu a větší význam a vzácnost těchto půd pro životní prostředí, a to bez ohledu na konkrétní záměr v odnímaných plochách umísťovaný. Vliv určitého stavebního záměru není předmětem řízení o stanovení výše odvodu za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, nýbrž předmětem předcházejících územních a stavebních řízení. Rovněž s těmito závěry krajského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

[26] Při výkladu sporných ustanovení sazebníku nelze odhlédnout ani od účelu zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, jímž je ochrana zemědělské půdy. Účel zákona se odráží v zásadách plošné ochrany zemědělského půdního fondu uvedených v § 4, mezi něž se řadí též zásada minimalizace zásahů do zemědělské půdy. Pro stavební záměry má ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu být přednostně využita nezemědělská půda, *„nezastavěné a nedostatečně využité pozemky v zastavěném území nebo na nezastavěných plochách stavebních pozemků staveb mimo tato území, stavební proluky a plochy získané zbořením přežilých budov a zařízení.“* Půda ze zemědělského půdního fondu má být pro tyto záměry využita pouze v nezbytných případech a i v těchto případech je třeba odnímat jen nejnutnější plochu tak, aby došlo k co nejmenším ztrátám zemědělské půdy. Na uvedenou zásadu minimalizace odnětí zemědělské půdy pak navazuje účel odvodu za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu. Jedná se o ekonomický nástroj ochrany životního prostředí, který má motivovat žadatele o odnětí půdy k tomu, aby minimalizoval své požadavky na zábor zemědělské půdy (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, č. j. 9 As 175/2012 - 25). Zvýšený odvod z půdy se vztahuje k odnětí kvalitnějších půd (kritériem kvality půdy jsou třídy ochrany podle části D bodu 4. sazebníku) a k odnětí půd, na nichž se nachází některý z chráněných faktorů životního prostředí (vyjádřený koeficientem ekologické váhy vlivu podle přílohy B sazebníku). Odvod za odnětí půdy (popř. navýšený koeficientem ekologické váhy vlivu, resp. koeficientem třídy ochrany) představuje kompenzaci za ztrátu nenahraditelné zemědělské půdy zvláštní kvality, která nadále nebude podléhat ochraně podle zákona o ochraně zemědělského půdního fondu.

[27] V kontextu uvedeného tak nelze bez zbytku přisvědčit stěžovatelce, že důraz není kladen na ochranu rozlohy zemědělské půdy, ale na hledisko kvalitativní. Nejen z výše citované právní úpravy v zákoně o ochraně zemědělského půdního fondu totiž zřetelně plyne, že obě tato hlediska, jak kvalitativní, tak i kvantitativní, jsou vzhledem k ochraně zemědělského půdního fondu stejně významná, a proto též (nejen) skrze ekonomické nástroje (tj. odvody) chráněná.

[28] V nyní projednávané věci je předmětem odvodu půda, na níž stěžovatelka umísťuje svůj stavební záměr v území, a trvale tak znemožní další zemědělské využití této odnímané půdy. Jedná se přitom o půdu zvláštní kvality, na níž se nachází faktor životního prostředí (chráněná oblast přirozené akumulace podzemních a povrchových vod), která již nebude dále chráněná. Je přitom zjevné, že samotné odnětí půdy negativní ovlivnění faktoru životního prostředí nepochybně nezpůsobí; jedná se pouze o změnu využití určité plochy v území. Takové negativní ovlivnění může nastat teprve v důsledku konkrétního zásahu do půdy. V nyní projednávané věci např. skrývkou ornice a realizací stavebního záměru stěžovatelky.

[29] Zjevným úmyslem zákonodárce při formulaci části B sazebníku tudíž bylo zatížit zvýšenou částkou odvod za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu v těch případech, v nichž se v odnímané ploše vyskytne některý z chráněných faktorů životního prostředí. Z tohoto důvodu je i stěžovatelka povinna k úhradě vyššího odvodu za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu. Přiléhavě se k této otázce vyjádřil již krajský soud na stranách 6 a 7 napadeného rozsudku a k těmto jeho závěrům nemá Nejvyšší správní soud žádná další doplnění.

[30] Nejvyšší správní soud nyní jen pro úplnost dodává, že za ne zcela přesný považuje závěr krajského soudu, že již z toho, že sazebník neobsahuje žádná pravidla a postupy, jimiž by se měly správní orgány řídit, pokud by jejich úkolem bylo posuzovat, zda odnětím půdy skutečně dojde k negativnímu ovlivnění faktorů životního prostředí, plyne, že správní orgány nemají povinnost zjišťovat skutečné negativní ovlivnění faktorů životního prostředí. Tato dílčí, ne zcela správná, úvaha ale nepůsobí nezákonnost napadeného rozsudku. Jinak totiž krajský soud dospěl za použití zvolených výkladových metod ke zcela správným závěrům, jak shora vyloženo.

[31] Lze uzavřít, že vymezení faktorů životního prostředí negativně ovlivněných odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu zákonodárce upravil jako právní fikci, za jejíž pomoci při zjištění přítomnosti určitého faktoru životního prostředí ze skupiny faktorů podle části B sazebníku nastavil též odpovídající ekologickou váhu vlivu. Ke zvýšení odvodu za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu koeficientem ekologického ovlivnění proto dojde vždy, bude-li na odnímané půdě přítomen některý z faktorů životního prostředí vyjmenovaný v části B sazebníku s výjimkami podle jeho části D bod 2 písm. a) a b). O takovou výjimku se ovšem v daném případě nejedná.

[32] S ohledem na výše uvedené správní orgány nepochybily, jestliže nezohlednily odborné vyjádření inženýrského geologa a hydrogeologa RNDr. R. V. a předložené stěžovatelkou. Odborné vyjádření se věnuje otázce vlivu stavebního záměru na faktor životního prostředí. Závěry tohoto vyjádření nemohly zvrátit skutečnost, že se

v odnímaných plochách vyskytuje faktor životního prostředí. Právě to je však jediné kritérium, které měly a mohly správní orgány ve vztahu k navýšení odvodu koeficientem ekologického ovlivnění (zde koeficient 10) povinnost zkoumat. Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud znovu zdůrazňuje, že zákonodárce nespojuje navýšení odvodu za odnětí půdy skrze koeficient ekologické váhy vlivu s realizací určitého záměru na této odnímané půdě, nýbrž s odnětím určité půdy (pro realizaci daného záměru) ze zemědělského půdního fondu jako takovým.

[33] Krajským soudem provedený systematický a teleologický výklad ve věci aplikovaných právních norem považuje Nejvyšší správní soud za přesvědčivý a za jediný možný. Námitky stěžovatelky týkající se použití zásady *in dubio pro mitius* na její případ jsou proto liché a shora uvedeným též vyvrácené.

[34] Nepřípadný je konečně i odkaz stěžovatelky na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2013, č. j. 8 Ca 174/2009 – 64. Městský soud jím zrušil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ve věci stanovení výše odvodu za trvalé odnětí půdy pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Pasáže citované stěžovatelkou se proto vztahují k vadám nepřezkoumatelnosti a městský soud v nich obecně vytýká žalovanému, jakým skutečnostem se opomněl v odůvodnění rozhodnutí věnovat. Citovaný rozsudek se však blíže otázce řešené v nyní projednávané věci nevěnuje. Závěry z něj plynoucí se zde tudíž neuplatní.

VI.

[35] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu